

***** ஞானக் கொழுந்து ***** இசையரசு, உயர்திரு. எம். எம். தண்டபாணி தேசிகர், ***** இசைத் துறைத் தலைவர், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்.

இரகம்—ஏமவதி]

[தாளம்—ஆதி

(பல்லவி)

நாவுக்கரசனை ஞானக் கொழுந்தினை
நாவாரவே வாழ்த்தி நலம்பெறுவேளாம் திரு (நாவுக்கரசனை,

(அநுபல்லவி)

பாவுக்கரசனும் பண்புள்ள தமிழனும்
பாவாணர் போற்றும்திருத் தேவாரந்தனைத் தந்த (நாவுக்கரசனை,

(சரணம்)

தாண்டக வேந்தனும் நண்டமிழ் மீதன்பு
பூண்ட பெருமைபைப் புகலவுந் கூடுமோ
வேண்டும் நல்வாழ்வினை விரும்பியன்றே தரும்
ஆண்ட பெருந்தகையான் ஐயனருளடைந்த (நாவுக்கரசனை,

நாமசர்க்குங் குடியல்லோம் நமனியஞ்சொமென
நவீன்ற திருமறையாம் நல்லோர் வணங்குந் தமிழ்ப்
பாமாலைபே புனைந்த பாவலனை எந்தாளும்
பரவிப்பணிந்து போற்றிப்பண்புடன் வாழவே, (நாவுக்கரசனை,

இந்தவுலகினை இயக்கும் இறைவனை
எந்தஉருவினும் எங்கனும் கண்டவன்
நந்தமிழ் நாட்டினில் ஐயத்தமிழிசையுடன்
செந்தமிழ்ப் பாடலோச் செம்மைபுடன் தந்த (நாவுக்கரசனை.)

கின்றது. மேலும் எவ்வளவு பொருள்தான் நம்மிடமிருப்பினும் நாம் இறக்கும் போது அவை நம்முடன்வாரச். எனவே பொருள் ஈட்டுவதில் மட்டும் காலம் செலுத்தாமல் செல்வநிலையாமையினையும் யாக்கை நிலை யாமையினையும் உணர்ந்து நாம் பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஒம்பி இறைவனை மனமொழி மெய்களான் இறைஞ்சி வாழ வேண்டும். இதனைக் கீழ்க்கண்ட திருக்குறந்தொகை விளக்குதல் காண்க.

மாட்டைத்தேடி மகிழ்ந்து நீர் நும்முளே
நாட்டும் பொய்யெல்லாம் பேசிடும் நாணின்
கூட்டை விட்டுயிர் யோவதன் முன்னமே
காட்டுப் பள்ளியு ளான் கழல் சேர்மினே.
(திருக்காட்டுப்பள்ளி-திருக்குறந்தொகை)
இதுகாறும் கூறியவற்றால், மர்னிடப்

பிறவி பெறுதற்கரிது என்பதும், மக்கள் ஆற்றிவுடையோர் என்பதும், சமய உண்மைகளை வாழ்க்கையில் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்பதும், அடியவரிடத்து அன்புனைவத்தல் இறைவனிடம் அன்பு செலுத்துவதற்கு ஒப்பாகும் என்பதும், செல்வநிலையாமை, யாக்கை நிலையாமை முதலியவைகளை உணர்ந்து செல்வம் ஈட்டுவதில் மட்டும் காலத்தைக் கழித்து விடாமல், அறவழியில் பொருள் ஈட்டிப் பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஒம்பி இறைவனை மனமொழி மெய்களான் இறைஞ்சி வீடுபெற விழைதல் வேண்டும் என்பதும், சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. இதன் விரிவினை நாம் திருநாவுக்கரசர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய தேவாரத்தில் கற்று, கற்றவண்ணம் நிற்போமாக. இறைவன் திருவருள் ஈட்டுவதாக.

தீருநீற்றை மெய்யழுத்தி அஞ்செழுத்தை
நெஞ்சழுத்திச் சிலைக்கை மாறன்

உருநீற்றும் பெருமானை புறவழுத்திச்
சமணர்எனும் ஒண்ணர் மூட்டும்

பொருநீற்றுக் குடவறையும் கடவுளையும்
விடஅரவும் புறங்கண் டாழிக்

கருநீத்தங் கடப்பஒரு கற்றோணி
யுகைத்தானைக் கருத்துள் வைப்பாம்.

—திருக்குற்றலப் புராணம்.

உள்ளத்தோடும், தூய மனத்தோடும் புறச் சமயத்தைச் சார்ந்த ஒருவரை வெண்ணீற்றின் துணைகொண்டு, தூய்மைசெய்து கோவிலுக்குள் அழைத்துச்சென்று சைவராக்கினார். அதன் விளைவாக மருள் நீக்கியார் நேரம் நீங்கப்பெற்றுத் திருவருளின் கருணையை விபந்து படைபாடல்களைப் பாடினார். தமக்கையாரைப் போலவே தாமும் உழவாரப் படையைக் கொண்டு கைத் தொண்டு செய்து வாழ்ந்து வந்தார். திலகவதியார் தம்பிக்காக உயிர் தாங்கி இருந்து அவரை ஒரு அறிஞராக்கிச் சமண மதத்திலிருந்து சைவத்திற்குக் கொண்டுவந்தார். அதன் விளைவாகச் சிறந்த பாடல்கள் அடங்கிய நான்கு, ஐந்து, ஆறும் தோவாரத் திருமுறைகளை நாம் கிடைக்கப் பெற்றோம். தரும் நீசனருக்குத் திருநாவுக்கரசர் என்ற பெயரைத் திருவதிகைப் பெருமான் சூட்டி மகிழ்ந்தார். அவருடைய தந்தை அன்பையும் வயது முதிர்ச்சியையும் கண்ட ஞானசம்பந்தப் பெருமான், அவரை “அப்பரே” என்று அன்புடன்

அழைத்தார். ஆகையினால் மருள் நீக்கியார், ‘நாவுக்கரசர்’ ‘அப்பர்’ என்ற சிறப்புப் பெயர்களுக்கு உரியரான பெருமை திலகவதியாரையே சாரும்.

“சமுபது வெள்ளஞ் சேனை யெடுத்திடு பலகற்
[கொண்டு]
செழுமணிப் பரவையொன்றே கடந்த வெங்
[சிலையோள் தான]
வழுவான் இடுகல் ஒன்றும் மறிகடல் மீறவி
[வேளை]
முழுவதுங்கடந்த எங்கள் முதல்வனுக்கன்பு
[செய்வாம்”]

என்ற சிறப்புக்கு உரியாரை மருள் நீக்கியார், அதற்குக்காரணமாக இருந்தவர் அவருடைய தமக்கையார் திலகவதியாரன்றோ; ஆகையால்

“பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னுத்
தினமெ யுண்டாகப் பெறின” —

தேவரையும் முனிவரையும் துளவ மார்பிற்

நிருவரையும் குரவரையும் செல்வ மிக்கோர்

பாவரையும் ஏவல்கொளும் தெற்றி நாட்டத்

திறைவரையும் இகத்திருந்த எண்ணம் தோன்றச்

சேவரையும் நெங்கொடியின் தகைமை எல்லாத்

திகைவரையும் செலத்தமிழிற் செய்யுள் பாடும்

நாவரையர் புகழ்மொழிகள் வரைந்து கூறி

நயந்தவர்கெய் திருத்தொண்டு வியந்து வாழ்வாம்

—சேதுபுராணம்.

“சிவம் பெருக்கும் திருவாமூர் திருவாமூர்” என்ற தொடரில் பொதிந்துள்ள உண்மையினைக் காண்போம். இத்தொடரை முதலில் திரு ஆம் ஊர் = திருவாமூர் என்று பிரித்துக் கொள்ளவேண்டும். ஆம் என்பது ஆகும் என்று குறைந்தது. திருஆகும் ஊர் திருவாமூர் என்பதாகக் கொள்ள வேண்டும். திரு என்னும் சொல் ஐஸ்வர்யம், ஸீரியம், புகழ், ஞானம், வைராக்கியம் என்பன வற்றைக் குறிக்கும் என்பர் பரிமேலழகர். இங்கு, திரு என்பது முத்திச் செல்வத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளுதல் சிறப்புடைத்து. சாதாரண நிலையில் ஆகும் என்பது எதிர்காலத்தைக் குறிக்கும் உம் எனும் விருதியைக் கொண்டுள்ளது எனக் கொள்வர். இவ்வாறு கொள்ளின் திருவாமூர் எதிர்காலத்தில் மட்டும் சிவத்தைப் பெருக்கும் என்னும் பொருள் பெறவேண்டியிருக்கும். திருவாமூர் சென்ற காலம், நிகழ்காலம், வருங்காலம் என்னும் முக்காலங்களிலும் சிவம் பெருக்கும் தன்மை யுடையது எனக் கொள்வதற்கு இடமிருக்கிறது. முக்காலத்திற்கும் ஒத்த பொருளைக் குறிக்க நிகழ்கால முறையை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பதை, “முக்காலத்தினும் மொத்தியல் பொருளைச் செப்புவர் நிகழுங் காலத்தானே” என்னும் இலக்கணச் சூத்திரம் வகுத்துக்காட்டுகிறது. எனினும், “இயற்கைப் பொருளை இற்றெனக் கிளத்தல்” என்னும் விதிபற்றி, நீ கடும் என்பதில் நீ முக்காலத்திலும் கடும் தன்மையுடையது என்பது போல, முக்காலங்களிலும் உண்மையாம் பொருளைக் கூற இங்கு ஆகும் என்னும் சொல் கையாளப்

பெற்றிருக்கிறது. இவ்வகையில் காணப்பட்டது, சென்ற காலத்திலும் திருவாமூர் சிவத்தைப் பெருக்கிற்று. திருநாவுக்கரசு நாயனருக்கு அமைக்கப்பெற்ற திருக்கோயிலுக்கு இன்றைய நாளில் (14-7-83) தேதியில் குடமுழுக்கு விழா நடைபெற்றது. இதே கோயில் உட்புறத்தில் நாவுக்கரசர் தந்தையார் புகழனருக்கும் தாயார் மாழிளியாருக்கும், தமக்கையார் திலகவதியாருக்கும் சுற்றுக் கோயில்கள் அமைக்கப்பெற்றன. பல மெய்யடியார்கள், தவயோகிகள் இவ்விழாவில் கலந்து கொண்டது குறிப்பிடத்தக்கது. இதே நன்னாளில் இவ்விழாப் பசுபதிஸ்வரர் திரிபுரகந்தரி ஆவயத்திற்கும் குடமுழுக்கு விழா நடைபெற்றது. எங்கும் சிவமணம் கமழ்ந்தது.

இனி எதிர்காலத்தில் திருவாமூர் சிவம் பெருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை, பல திட்டங்களை வகுத்துத் திருவாமூரைத் தெய்வீக ஊராக அன்பர்கள் அமைப்பார்கள் என்பது திண்ணம். இந் நன்னாளில் திருநாவுக்கரசரை மறக்க இயலுமா?

“கதிருவாவிவசர்பை நோலும் காவொன்று தூக்கி அதிரவிசி நின்றபுடிய தாண்டவத்தவர்க்கே மதுரமாத்நிருத் தாண்டகச் செந்தயிழ் வகுத்த சூரன்நாவினுக் கனையன்றுங் சரணமே கணம்”

—சிவரகசியம்.

ஒருகவி மீட்பான் காலற் கோலையொன் றெழுதி அச்சம்

பெருகவும் தோற்றி யுய்த்த பெருஞ்சிலை இராமன் நாணத்

தருகஅப் பூதி மைந்தன் றனை எனக் கால காலற்கு

அருகலில் பதிகம் பாடி அருளினோற் கன்பு செய்வாம்

—திருக்குடந்தைப் புராணம்.

அப்பர் துதிப்பாடல்கள் :

கந்தைமிகை பாங்குத்தும் கையுழவா
ரப்படையும் கவினவெண் ணீறும்
சிந்தைஇடை யருஅன்பும் சிவஞானம்
பழுத்தொழுகும் செய்ய வாழும்
தந்தையொடு தாயிலான் திருவடி
தைவரு மனமும் தாமரைக் கண்ணுறும்
நிந்தையறு முழுத்துறவும் உடையபிரான்
அடிபணிந்து நீடு வாழ்வாம்

—உறையூர்ப் புராணம்.

எழுபது வெள்ளம் சேனை
எடுத்திடு பலகற் கொண்டு
செழுமணிப் பரவை ஒன்றே
கடந்தவெஞ் சிலையோர் நாண
வழுஅமண் இடுதல் ஒன்றால்
மறிகடல் பிறவி வேலை
முழுவதும் கடந்த எங்கள்
முதல்வனுக் கன்பு செய்வாம் !

—திருநாளைக் காரோணப் புராணம்.

பரசிவம்தான் றடியவரைப் பகருமுறை
கனிதூங்கப் பலரும் பேர்ற்றப்
பிரசதறுங் கடுக்கைமுடி அப் பரன்போல்
விடறுகர்ந்து, பெயராச் சீற்றப்
புரசைதெடுங் களிற்றினைவென்று, எழுவிடைவெண்
முழுவிடைகுல் பொனியக் கொண்ட
அரசுதிருப் பாதமலர் பரசுபுமெய்ப்
போதமுநீஇ யமைந்து வாழ்வாம்

—குத சங்கிதை.

திருவதிகை உற்சவ அம்பர்.

திருவதிகை அம்பர்.

திருநாவுக்கரசர்
அவதரித்த மனை நிலத்திலுள்ள
பழமையான களரிவாகை மரம்.

தி ல க வ தி ய ர் சி ர ப் பு

திருமதி. ச. இராஜேசுவரி அம்மையார், அண்ணாமலை நகர்.

முன்னுரை :

“சைவநெறி ஏழுலகும் பாலிக்கும் தலைமையினால் தெய்வநெறிச் சிவம் பெருக்கும் திரு ஆம் வார் திருவாமார்” எனச் சேக்கிழார் கவாயிகள் பெரிதும் பாராட்டி மகிழ்ந்த திருவாமார்த் தலத்தின்கண், திருநாவுக்கரசர் திருவவதாரம் செப்தருளிய திருமனையில், அவர்க்குத் திருக் கோயில் அமைத்து வழிபட்டு மகிழும் நாம் அனைவரும், அத்தகைய திருநாவுக்கரசர் பெருமானைச் சைவச் செந்நெறிக்கு ஈர்க்கு, இறைபுறாட் பேற்றிற்கு ஆளாக்கி உய்வித்து, நம்மனோர்க் கெல்லாம் அவரை ஞானப் பேராசிரியராகக் கொடுத்தருளிய திலகவதியம்மைபார் சிறப்பினை நினைவு கூர்ந்து, நன்றி புணர்வோடு போற்ற வேண்டுவது, நமக்குத் தலையாய பெருங் கடமையாகும்.

திலகவதியார் இன்றி நமக்குத் திருநாவுக்கரசர் பெருமான் கிடைத்திருக்க மாட்டார் என்பது சொல்வதும் வேண்டுமோ? திலகவதியார் அளித்த திருவாளன் திருநீறு பெற்ற தனால் அன்றோ, திருநாவுக்கரசர் பெருவாழ்வும் பேறும் பெற்றுச் சிறப்புற்றார்!

‘எங்கள் தெய்வம்’:

“எங்கள் தெய்வம்” எனச் சேக்கிழார் கவாயிகள் நம் திருவாக்கினும் போற்றி மகிழ்ந்த மங்கையர்க் கரசியார் போலவே, திலகவதியாரும் நம்மனோரால் “எங்கள் தெய்வம்” எனப் புகழ்ந்து போற்றத் தகுந்த மர்ட்சிமையுடையவர் என்பதில் ஐயமில்லை. திலகவதியார் தெய்வம் போன்றவர் என்ற கருத்திலேயே “அணங்கு அனைய திலகவதியார்” என்று சேக்கிழார் கவாயிகள் அருமை யறித்து பாராட்டி மகிழ்கின்றார்!

சேக்கிழார் சிறப்புரைகள் :

பெண் குலத்துக்கே ஒரு பெருந் ‘திலகம்’ எனப் பிறங்கத் தக்க நிலையிற் சிறந்து நிகழ்ந்திருந்த அம்மையார் அவர்களுக்குத் “திலகவதியன்” என்னும் பெயர் எத்துணைப் பெருந்த மூற அமைந்துள்ளது!

- “செம்மலர்மேல் திருவனைய திலகவதியார்”
- “அணங்கு அனைய திலகவதியார்”
- “ஆன்றவன் செந்நெறியின் னவரும் திலகவதியார்”
- “செவ்வாறு சேர் திலகவதியார்”
- “துண்டுதவ விளக்கையார்”
- “மன்னு தபோதனியார்”

என்றெல்லாம் சேக்கிழார் கவாயிகள், படைபடியாகத் திலகவதியம்மைபாரின் சிறப்புக்களைப் பாராட்டி புரைத்திருத்தல், என்ருக் கருதி இன் புறற்பாலது.

திருவனையார் :

திருவாமாரில், வேளாளர் குலத்தில், குறுக்கையர் குடியில், சீரும் சிறப்புமுற வாழ்ந்து வந்த புகழோர் - மாநிலியார் என்னும் தாய் தந்தையர்களுக்கு முதல் மகவாகத் திருவனைய திலகவதியார் தோன்றினார்.

புகழோர் தமக்குநிமைப் பொருவில்நலக்

குடிவீன்கண்

மகிழவநு மணம்புணர்த்த மாநிலியார்

மணியயிற்றின்

நிகழமலர்ச் செங்கமல நிறையிதழின்

அகவயினிச்

நிகழவநம் திருவனைய திலகவதி வார்பெறத்தார்”

கற்பின் பொற்பு :

அம்மையார் மணப் பருவம் அடைந்ததும், அவரைத் தாய் தந்தையர்கள் “காண்டகைய பெருவனப்பிற் கலிப்பகையார் என்னும் ஆண்டகையார்” ஒருவருக்கு மணஞ் செய்து கொடுக்கக் கருதியிருந்தார்கள். ஆனால், வேந்தர் தூற்றழிவினைமேற் சென்ற கலிப்பகையார் போர்க்களத்தில் உயிர் கொடுத்துப் புகழ் கொண்டார். அது தேட்ட திலகவதியார்,

“அந்நவயும்பம் அனையும் அவர்க்கு ஐனக்

கொடுக்க இரைத்தவர்கள் ;

அந்நமுறை யால் அவர்க்கே உரிவதுதான் ;

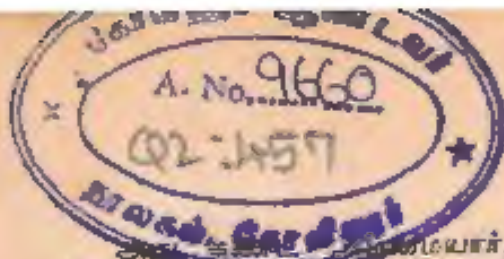
ஆதலினால்

இந்தஉயிர் அவர்உயிரோடு இரைசிப்பன்...”

எனத் தீர்மானம் செய்து கொண்டு, நம் உயிரைத் துறக்க முற்பட்டு விட்டார்! என்னே! அவர்தம் கற்பின் பொற்பு.

தவவாழ்வு:

அத்திலையில், இளம் பிள்ளையாக வளர்ந்து கொண்டு வந்த தம்பியார் ஆகிய மருள் நிக்கியார் (திருநாவுக்கரசர்), “அன்னையும் அத்தனும் அகன்ற பிள்ளையும், நான் உய்மை வணங்கப் பெறுதலினால் உயிர் தரித்தேன்; என்னை இனித் தவரிக்க விட்டு எருவீர் எனிக், யானும் முன்னம் உயிர் நீப்பேன்” என்று மொழிந்தது. இடரின் அழுந்தினார்.

அவர்தம் தம்பியார், தம் தம்பியார் மீது வைத்த தவிர காரணமாகத் தம்முடைய உயிர் துறக்கும் கருத்தை விடுத்து, கடமையும் பொறுப்பும் கருணையும் மிக்க உணர்ச்சியோடு, தம் தம்பியார் வாழ்வதற் பொருட்டுத் தானும் ஒருவாறு உயிர்வாழ இசைந்தார். ஆனால், அவர் திருமணம் புசிந்து கொள்ள மறுத்து விட்டார்! தம்முடைய வாழ்வைத் தூய தவ வாழ்வாகவே முழுவதும் அமைத்துக் கொண்டார். எல்லா உயிர்களிடத்தும் அன்பும் பரிவும் கருணையும் இரக்கமும் செலுத்தி வாழத் தலைப்பட்டார்.

அவர்தம் கடமைப் பொறுப் புணர்ச்சியும், தியாகவுள்ளமும், தவ வொழுக்கமும், அனைத்துயிர்க்கும் அருள் செலுத்தும் அந்தன்மையும் பிறவும், நினைத்தொறும் நினைத்தொறும் நமக்கு விபப்பினை விளைக்கின்றன அல்லவா!

திருவதிகையிற் சிவப்பணி :

சிறந்த தவவாழ்க்கையை மேற் கொண்ட நிலைவதியார், தம்முடைய திருவாழ்க்கை அண்மையில் உள்ள திருவதிகை வீரட்டானே சுவரர் கோயிலுக்குச் சென்று சேர்ந்தார். சிவ சின்னங்கள் தாங்கினார். ஆர்வத்தோடு தம் கையால் திருப்பணிகள் செய்வத் தலைப்பட்டார். பொழுது விடியும் முன்பே கோயிலைப் பெருக்குவார், மெழுகுவார், மலர் கொய்து கொண்டு வந்து, மாணிகள் தொடுத்துக் கொடுப்பார். இங்ஙனம் செய்து கொண்டு வந்த அவர்தம் அரும்பெரும் பண்புகளை, மக்களெல்லாம் பெரிதும் புகழ்ந்து போற்றி மகிழ்ந்தார்கள்.

பண்புநலங்கள் :

இத்தினையில், அவர்தம் தம்பியார் ஆகிய மருள் நீக்கியார், "சமயங்கள் ஆனவற்றின் நல்லாறு தெரிந்துணர நம்பி அருளாகையினும் கொல்லாமை மறைத்துறையும் அமன்சமயம் குறுகினார்." இங்ஙனம் தம்முடைய பின்பிறந்தார் ஆகிய மருள் நீக்கியார் "கோளுறு நீவினை முத்தப் பரசமயம் குறித்ததற்கு மூலம் மனக் கவலையினால் முற்றவரும் துயர் உழந்தார்" நிலைவதியார்.

திருவதிகை வீரட்டானேசுவர்பால் நாடோறும் சென்று, "என்னை ஆண்டருளும் நீராகில் அடியேன் பின்வந்தவனை ஈண்டு வினைப் பரசமயக் குழிதின்றும் எடுத்தான வேண்டும்" எனப் பலமுறையும் விண்ணப்பம் செய்து வந்தார். 'இறைவன்பால் விண்ணப்பம் செய்து கொள்ளாதமே தம்முடைய குறைகள் தீரச் சிறந்த வழியாகும்' என்பதை, அம்மையார் உணர்ந்திருந்த அருமைப்பாடு, தாம் அனைவரும் அறிந்து பின்பற்றதற்கு உரியது.

ஞானியார் கவாயிகள் :

செந்தமிழ்ச் சைவப் பெருந் தலைவரும், எங்கள் குடும்பப் முழுவுகையுமே தம்முடைய

பெருங்கருணைத் திறத்தினால் தமது அடியார் குழாம் ஆகும் வண்ணம் ஆட்கொண்டருளிய பெருந்தகையும், நாடறிந்த பெருநலஞ் சான் நவரும் ஆகித் திகழ்ந்திருந்த திருப்பாதிசீப் புலியூர் அருட்டிரு. சிவசண்முக மெய்க்ஞான சிவாச்சாரிய கவாயிகள் அவர்கள் அருளிச் செய்த நிலைவதியம்மையார் துதிப்பாடல்களை, ஈண்டு நினைவு கூர்ந்து நலம் பெறுவேமோக!

உலகமெலாம் திருநீற்றின் ஒளிவிளங்க,
மணியிளங்க, உலகை யோடும்
பலகனெனச் சூத்தெழுத்து விளங்க, அன்
பெயர்விளங்கப், பான்மை யோடு
நலம்விளங்க, மறைவிளங்க, அப்பருக்குத்
திருநீறு சாற்றித் தந்த
நிலகவதி அம்மையார் அடிக்கமனம்
இரண்டினையும் சிரத்திற் சேர்ப்பாம். (1)

நீடுவியேல் சைவமெனும் சமயம்எங்கே ?
அப்பர்எங்கே ? தேவம் எங்கே ?
கோயிலையாம் அவைவெங்கே ? குறிக்கோளும்
கொள்வதெங்கே ? நுருதான் எங்கே ?
காயிலேவோ பரிசினத்தாய்கு அன்எங்கே ?
தேவாரம் கருதல் எங்கே ?
யாவிருநூ லம்போற்றும் நிலகவதி!
நினைபுநய வணங்கி வாழ்வாம் ! (2)

உடன்பிறந்தார் பான்அன்பும், உணர்வோ
யார்க்குண்டென்று உலகம் ஓத
உடன்பிறந்த அப்பருக்காச் சுவர்க்குகம்
தனைஇழந்தாய் ! உன்மை எதே !
உடன்புனியும் அணிதீக்கி எய்வுயிர்க்கும்
அருள்கொண்டாய் ! உன்னுங் காலை
மடல்ஒழித்த நிலகவதி ! நினைபுநயப்
பெரியோர்கள் வணங்கி வாழ்வார் ! (3)

அப்பருமே தீவைடைந்து மாசொழிந்தார் !
தோய் ஒழிந்தார் ! அளவில் சீர்திற்
செப்பருத்தே வாரம்சொல் திறம்பெற்றார் !
சிவஞானத் திறம்பெற் றுய்ந்தார் !
ஒம்புஅநிகம் இவ்வதா இறைநாவுக்கு
அசக'என்ன ஓதப் பெற்றார் !
எப்பொழுதும் உணர்நினைத்துத் திலகவதி
யம்மை/நலம் எய்தி வாழ்வாம் ! (4)

அடியேன் ஆண்டருளும் அப்பரையே
எனியேங்கத்து அளித்தாய் போற்றி !
கொடியேனை வாழ்விக்கும் தமிழ்மறையை
யாம்ஓதக் கொடுத்தாய் போற்றி !
அடிமுடியும் இவ்வதா சிவதேவியை
யாம்பென அளித்தாய் போற்றி !
பொடியேறு திருபேணித் திலகவதி
அம்மையே ! போற்றி போற்றி ! (5)